

L I V C O N S T A N T I N E

DE LAATSTE
GETUIGE

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Lynne Constantine en Valerie Constantine
Oorspronkelijke titel: *The Last Time I Saw You*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2019, bewerking Katya Kholyapina
Omslagbeeld: © Elise Ortiou Campion/plainpicture
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Book GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0272 9
ISBN 978 94 027 5786 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Nog maar een paar dagen geleden had Kate zich afgevraagd wat ze haar moeder met kerst zou moeten geven. Toen kon ze natuurlijk niet weten dat ze in plaats van een cadeautje voor haar moeder haar doodskist moest uitzoeken. Verdoofd bleef ze stil zitten toen de baardragers langzaam door de overvolle kerk naar de dubbele deur liepen. Opeens hoorde ze een beweging en toen ze zich omdraaide zag ze haar. Blaire. Ze was gekomen! Ze was echt gekomen! Opeens was het alsof Kates moeder, slachtoffer van een wrede moord, niet meer in die kist lag. In plaats daarvan zag Kate in gedachten een totaal ander beeld: haar moeder die lachte, haar goudblonde haar wapperend in de wind, terwijl ze Blaire en Kate bij de hand pakte en ze met z'n drieën over het hete zand de oceaan in renden.

‘Gaat het?’ vroeg Simon fluisterend.

Kate voelde de hand van haar man aan haar elleboog. Ze probeerde iets te zeggen, maar werd overmand door haar emoties. Dus knikte ze alleen, en ze vroeg zich af of hij Blaire ook had gezien.

Na de dienst leek de lange stoet auto's uren nodig te hebben om

naar de begraafplaats te rijden. Zodra iedereen daar was verbaasde het Kate niet dat de wagens het hele kerkhof omringden. Kate, haar vader en Simon gingen op stoelen zitten, terwijl de andere rouwenden zich om het graf schaarden. Ondanks de heldere lucht dwarrelde er een paar sneeuwvlokken naar beneden, de voorbodes van de winterse dag die hun te wachten stond.

Door haar donkere zonnebril speurde Kate de gezichten af, zich afvragend of een van hen de moordenaar was. Sommigen waren onbekenden, voor haar tenminste, en anderen oude vrienden die ze al jaren niet had gezien. Ze scande de aanwezigen, maar haar blik bleef rusten op een grote man en de kleine vrouw met grijs haar die naast hem stond. Ze voelde een steek door haar borstkas gaan, een onzichtbare hand die haar hart samenknep. Jakes ouders. Sinds zijn begrafenis had ze hen niet meer gezien; die dag was tot vandaag de afschuwelijkste dag van haar leven geweest. Ze hadden een harde blik op hun gezicht en keken strak voor zich uit. Ze balde haar vuisten en weigerde de pijn en het schuldgevoel weer toe te laten. Maar o, wat verlangde ze ernaar om met Jake te kunnen praten, om op zijn schouder te kunnen uithuilen terwijl hij haar vasthield.

De dienst bij het graf was gelukkig kort. Terwijl ze de kist in de aarde lieten zakken, stond Kates vader Harrison er roerloos naar te kijken. Kate pakte zijn hand, en zo bleef hij nog even staan, met een ondoorgroendelijke blik op zijn gezicht. Opeens leek hij veel ouder dan achtenzestig en vielen de diepe rimpels rondom zijn mond nog meer op. Kate werd plots overmand door verdriet en zoekend naar steun stak ze haar hand uit naar een van de klapstoeltjes.

Lily's dood zou een gigantische leegte in hun leven achterlaten. Zij was het sterke middelpunt geweest toen de familie problemen had; zij regelde Harrison's leven, zij was degene die hun volle sociale agenda beheerde en verzorgde. Ze was een elegante vrouw geweest, het

product van de enorme rijkdom van de familie Evans, die al jong had geleerd dat haar goede leven haar verplichtte om iets voor de gemeenschap te doen. Lily was bestuurslid geweest van verschillende liefdadigheidsverenigingen en directeur van haar eigen liefdadigheidsstichting – de Evans-Michaels Family Trust –, die donaties schonk aan organisaties die opkwamen voor slachtoffers van huishoudelijk geweld en kindermishandeling.

Kate was er getuige van geweest dat haar moeder in de loop der jaren haar stichting leidde, onvermoeibaar geld inzamelde en de vrouwen die naar het opvanghuis kwamen ook persoonlijk hielp. Ondanks dat alles was Lily er altijd voor haar geweest. Ja, Kate had nanny's gehad, maar het was Lily geweest die haar elke avond naar bed bracht, Lily die nooit een schoolevenement oversloeg, Lily die haar tranen droogde en haar successen vierde. Ergens was het ook wel intimiderend geweest om Lily's dochter te zijn, doordat ze alles met zoveel charme en gemak leek te doen. Maar Lily werd gedreven door een bepaalde vastberadenheid, en Kate stelde zich weleens voor dat haar moeder haar kaarsrechte houding en perfecte manieren pas liet varen als ze de deur van haar slaapkamer sloot. Kate had zich voorgenomen om als ze ooit zelf kinderen had net zo'n soort moeder te zijn.

Kate gaf haar vader een arm en leidde hem weg van het afdak, waar de koude lucht misselijkmakend rook naar in een kas gekweekte rozen en lelies. Met Simon aan haar andere kant liepen ze met z'n drieën naar de klaarstaande limousine. Opgelucht glipte ze de beschermende duisternis van de auto in en keek naar buiten. Ze hapte naar adem toen ze Blaire opeens zag, met haar handen gevouwen. Kate moest zichzelf bedwingen om het raampje niet te laten zakken en haar te roepen. Het was vijftien jaar geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gesproken, maar nu ze haar zag was het alsof ze elkaar gisteren nog hadden gezien.

Het was een korte rit van de begraafplaats naar het huis van Simon en Kate in Worthington. Natuurlijk werd de receptie niet gehouden in het huis van Lily en Harrison, waar ze was gestorven. Haar vader was daar niet meer geweest sinds de avond waarop hij zijn vrouw daar dood had aangetroffen.

Zodra ze thuis waren liep Kate vlug naar de voordeur, omdat ze voordat de anderen zouden komen eerst even bij haar dochter wilde kijken. Simon en Kate waren het erover eens geweest dat het het beste was voor hun dochtertje – nog net geen vijf – als ze haar het trauma van de begrafenis zouden besparen, maar Kate wilde nu even checken hoe het met haar ging en liep snel naar boven.

Lily was heel blij geweest toen Kate haar vertelde dat ze zwanger was en had Annabelle vanaf de eerste dag aanbeden en overladen met aandacht, zonder de beperkingen waar ze zich bij Kate aan had gehouden. Lachend had ze gezegd: 'Ik ga haar verwennen. Jullie moeten haar opvoeden.' Zou Annabelle zich haar oma over een paar jaar nog kunnen herinneren, vroeg Kate zich af. Toen ze dat dacht struikelde ze, gleed haar voet van de bovenste trede en moest ze zich vastgrijpen aan de trapleuning. Op de overloop liep ze naar de kamer van haar dochtertje.

Toen ze naar binnen keek was Annabelle lief met haar poppenhuis aan het spelen; ze had gelukkig niets meegekregen van de tragedie van de afgelopen dagen.

Hilda, haar nanny, keek op toen Kate de kamer binnenkwam.

'Mama.' Annabelle kwam overeind, rende naar Kate toe en sloeg haar armen om haar middel. 'Ik heb je gemist.'

Kate nam haar dochter in haar armen en drukte haar neus in haar hals. 'Ik heb jou ook gemist, liefje.' Ze ging in de schommelstoel zitten en trok Annabelle op schoot. 'Ik wil even met je praten en daarna

gaan we samen naar beneden. Weet je nog dat ik je vertelde dat oma naar de hemel is gegaan?’

Annabelle keek haar ernstig aan. ‘Ja,’ zei ze met trillende lippen.

Kate streek door Annabelles krullen. ‘Nou, beneden zijn een heleboel mensen die ons willen vertellen hoeveel ze van oma hielden. Is dat niet aardig?’

Annabelle knikte, met grote ogen en zonder te knippen.

‘Ze willen ons laten weten dat ze haar nooit zullen vergeten. Dat doen wij ook niet, hè?’

‘Ik wil oma zien, ik wil niet dat ze in de hemel is!’

‘O, liefde, je krijgt haar weer te zien, dat beloof ik je. Ooit zul je haar terugzien.’ Ze drukte Annabelle tegen zich aan en probeerde zelf niet te huilen. ‘Nu gaan we naar beneden om iedereen te begroeten. Het is heel lief van al die mensen dat ze vandaag bij ons zijn gekomen. Je mag mee naar beneden en opa en onze vrienden even gedag zeggen, en daarna mag je weer naar boven om te spelen, oké?’ Kate stond op, pakte Annabelles hand en knikte naar Hilda, die achter hen aan liep.

Beneden baanden ze zich een weg tussen alle mensen door die inmiddels waren gearriveerd, maar na een kwartier vroeg Kate aan Hilda of ze Annabelle weer wilde meenemen naar haar speelkamer. Daarna liep ze zelf rond en begroette de gasten, maar ze was zo verdrietig dat haar handen trilden en ze moeizaam ademhaalde, alsof alle zuurstof door alle mensen werd opgeslokt. De hele woonkamer stond vol.

Aan de andere kant van de kamer stonden Selby Haywood en haar moeder Georgina Hathaway in een kleine kring om Harrison heen. Toen Kate dat zag, werd ze overmand door nostalgische gevoelens. Ze had veel fijne herinneringen aan de zomers aan het strand, toen Selby en zij klein waren, in de branding speelden en zandkastelen bouwden onder het toezicht van hun moeders. Georgina was

een van de beste vriendinnen van haar moeder geweest, en de twee vrouwen hadden het altijd heerlijk gevonden dat hun dochters ook goed bevriend waren. Maar dat was een ander soort vriendschap geweest dan die tussen Kate en Blaire. Kate en Selby waren bij elkaar gebracht door hun moeders, maar Kate en Blaire hadden elkaar zelf gevonden. Ze hadden vanaf het begin een klik met elkaar gehad, alsof ze elkaar op een bijzondere manier begrepen. Kate had volkomen open en eerlijk tegen Blaire kunnen zijn, iets wat ze met Selby nooit had gehad.

Toen iemand haar elleboog vastpakte draaide ze zich om. Opeens stond ze oog in oog met de vrouw die het grootste deel van haar jonge leven een soort zus voor haar was geweest. Ze liet zich in Blaires armen vallen en huilde.

‘O, Kate, ik kan het nog steeds niet geloven.’ Blaires adem voelde warm tegen haar oor terwijl ze Kate tegen zich aan trok. ‘Ik hield zoveel van haar.’

Na een tijdje maakte Kate zich los en nam ze Blaires handen in de hare. ‘Ze hield ook van jou. Ik vind het heel fijn dat je hier bent.’ Kates ogen vulden zich weer met tranen. Het was onwerkelijk om Blaire hier in haar huis te zien, na alle jaren waarin ze van elkaar vervreemd waren. Ze waren ooit ontzettend belangrijk voor elkaar geweest.

Blaire was amper veranderd. Ze had lang golvend donker haar, haar groene ogen straalden nog altijd en alleen aan de lichte lachrimpeltjes bij haar ogen was te zien dat er tijd was verstreken. Blaire was altijd stijlvol geweest, maar nu zag ze er slank en chic uit, alsof ze deel uitmaakte van een andere, veel glamoureuzere wereld. Maar ze was nu natuurlijk ook een beroemde schrijfster.

Kate was haar opeens heel dankbaar. Ze wilde dat Blaire wist hoe fijn ze het vond dat ze was gekomen, dat zij deel uitmaakte van Kates

verleden met zoveel goede herinneringen en dat zij beter dan al haar andere vrienden begreep hoe gruwelijk dit verlies voor haar was. Daardoor voelde ze zich opeens minder alleen. ‘Het betekent veel voor me dat je hier bent. Kunnen we naar een andere kamer gaan, waar we even kunnen praten?’ Kates stem was gespannen. Ze wist niet wat Blaire zou zeggen, of ze zelfs maar over het verleden zou willen praten, maar nu ze haar zag wilde Kate niets liever dan dat.

‘Natuurlijk,’ zei Blaire zonder ook maar even te aarzelen.

Kate nam haar mee naar de bibliotheek, waar ze naast elkaar op de diepe leren bank gingen zitten. Na een korte stilte zei ze: ‘Ik weet dat het moeilijk voor je was om hier te zijn, maar ik moest je bellen. Ontzettend bedankt dat je bent gekomen.’

‘Natuurlijk. Ik moest gewoon komen. Voor Lily...’ Blaire zweeg even voordat ze daaraan toevoegde: ‘En voor jou.’

‘Is je man ook hier?’ vroeg Kate.

‘Nee, dat redde hij niet. Hij is op reis voor het nieuwe boek, maar hij begreep wel dat ik hier moest zijn.’

Kate schudde haar hoofd. ‘Ik ben dolblij dat je er bent. Moeder zou dat ook fijn vinden. Ze vond het verschrikkelijk dat we het nooit goed hebben gemaakt.’ Ze speelde met haar zakdoekje. ‘Ik denk vaak aan onze ruzie, aan de vreselijke dingen die we hebben gezegd.’ De herinnering overmande haar en vervulde haar met spijt.

‘Ik had je besluit om met Simon te trouwen nooit ter discussie mogen stellen. Dat was verkeerd,’ zei Blaire.

‘We waren erg jong... Het was heel dom dat we onze vriendschap daardoor lieten verstoren.’

‘Je hebt geen idee hoe vaak ik je heb willen bellen, het wilde uitpraten, maar ik was bang dat je zou ophangen,’ zei Blaire.

Kate keek naar het zakdoekje dat ze vasthield, maar dat nu aan flarden was gescheurd. ‘Ik heb ook overwogen jou te bellen, maar

hoe langer ik wachtte, hoe moeilijk het werd. Ik kan gewoon niet geloven dat mijn moeder eerst moest worden vermoord voordat ik het eindelijk deed. Maar ze zou het geweldig vinden dat we nu weer bij elkaar zijn.'

Lily had hun ruzie verschrikkelijk gevonden. Ze was er steeds weer over begonnen met Kate en had geprobeerd haar over te halen om weer contact met Blaire op te nemen. Nu had Kate spijt van haar koppige weigering. Ze keek op. 'Ik kan niet geloven dat ik haar nooit meer zal zien. Haar dood was zo gewelddadig, ik word gewoon niet goed als ik eraan denk.'

Blaire boog zich naar haar toe. 'Het is afschuwelijk,' zei ze.

Kate hoorde haar enigszins vragende toon en zei: 'Ik weet niet hoeveel je hebt gehoord; ik heb expres de kranten niet gelezen. Maar papa kwam vrijdagavond thuis en vond haar.' Haar stem trilde en ze moest een paar keer slikken voordat ze verder kon praten.

Blaire schudde haar hoofd en zweeg, terwijl Kate verder vertelde.

'Ze was in de woonkamer... lag op de vloer, haar hoofd... Iemand had haar op haar hoofd geslagen.' Kate slikte.

'Denken ze dat het een inbraak was?' vroeg Blaire.

'Er was kennelijk een ruit ingeslagen, maar er waren geen andere tekenen van braak.'

'Heeft de politie enig idee wie het heeft gedaan?'

'Nee. Ze hebben geen wapen gevonden. Ze hebben overal gezocht. Ze hebben met de burens gepraat, maar niemand heeft iets ongevoons gehoord of gezien. Maar het huis ligt natuurlijk erg afgelegen; de dichtstbijzijnde buur woont vierhonderd meter verderop. De lijk-schouwer zei dat ze tussen vijf en acht uur 's avonds is gestorven.' Kate wrong haar handen. 'Ik vind het zo erg dat ik, terwijl mijn moeder werd vermoord, gewoon mijn eigen ding deed.'

'Je kon het immers niet weten, Kate.'

Kate knikte. Ze wist dat Blaire gelijk had, maar dat veranderde niets aan hoe ze zich voelde. Terwijl zij een kop thee had gezet of haar dochter een verhaaltje voor het slapengaan voorlas, had iemand op wrede wijze haar moeder vermoord.

Blaire fronste en legde haar hand op die van Kate. 'Ze zou niet willen dat je zo denkt. Dat weet je toch?'

'Ik heb je gemist,' snikte Kate.

'Ik ben er nu.'

'Dank je wel.' Kate snoof.

Ze omhelsden elkaar weer en Kate klampte zich aan Blaire vast alsof zij haar leven kon redden, alsof zij kon voorkomen dat ze verdronk in haar intense en afschuwelijke verdriet.

Toen ze de bibliotheek uit liepen bleef Blaire staan en keek Kate vragend aan. 'Waren dat Jakes ouders in de kerk?'

Kate knikte. 'Het verbaasde me hen te zien. Maar volgens mij zijn ze niet naar het huis gekomen. Ik denk dat ze gewoon afscheid van moeder wilden nemen en daarna zijn vertrokken.' Ze kreeg een brok in haar keel. 'Ik kan het hun niet kwalijk nemen dat ze niet met me wilden praten.'

Blaire wilde iets zeggen, maar knikte alleen verdrietig en omhelsde haar weer.

'Ik geloof dat ik nu terug moet naar mijn gasten,' zei Kate.

De rest van de dag verliep in een waas. Nadat iedereen was vertrokken was Simon naar zijn werkkamer gegaan om een werkcrisis te bezweren, terwijl Kate rusteloos van de ene naar de andere kamer dwaalde. Ze had niet kunnen wachten tot iedereen vertrok, tot de dag van haar moeders begrafenis voorbij was, maar nu was het griezelig stil in huis. Ze had het idee dat ze overal waar ze kwam wel een condoleancekaart of een rouwboeket zag.

Ten slotte ging ze in een leunstoel in de studeerkamer zitten, liet

haar hoofd tegen de rugleuning rusten en sloot moe en verdrietig haar ogen. Ze was bijna in slaap gevallen toen ze een trilling tegen haar zij voelde en haar ogen weer opendeed. Haar telefoon. In de zak van haar jurk. Ze haalde hem eruit en keek naar het scherm. Waar het telefoonnummer zou moeten staan stond ONBEKEND NUMMER. Ze las het berichtje dat ze had ontvangen;

Wat een prachtige dag voor een begrafenis. Ik heb genoten toen ik naar je keek terwijl ze je moeder in de aarde lieten zakken. Je mooie gezicht was gevlekt en gezwollen van het huilen. Maar ik genoot toen ik zag dat je wereld in elkaar stortte. Je denkt dat je nu verdrietig bent... Wacht maar. Tegen de tijd dat ik klaar met je ben, zou je willen dat jij vandaag werd begraven.

Was dit een zieke grap of zo? Wie is dit? typte ze. Ze wachtte op een antwoord, maar dat kwam niet. Ze sprong op uit haar stoel, haar hart bonsde wild tegen haar borst, en ze rende happend naar adem de kamer uit. 'Simon!' schreeuwde ze terwijl ze de gang door rende. 'Bel de politie!'

2

Blaire werd intens verdrietig toen ze de lange rij auto's volgde naar de receptie bij Kate thuis. Het leek onmogelijk dat Lily dood was, en zelfs nog onmogelijker dat ze was vermoord.

Waarom zou wie dan ook iemand willen vermoorden die zo vriendelijk en liefdevol was als Lily Michaels? Blaire drong de tranen terug die al de hele ochtend in haar ogen opwelden. Ze pakte het stuur stevig vast, haalde diep adem en dwong zichzelf rustig te blijven. Ze reed de met bomen omzoomde oprijlaan op van het elegante landgoed van Simon en Kate, waar ze werd begroet door een valet. Ze zette de Maserati stil, stapte uit en gaf de sleutels aan de geüniformeerde jongeman.

Het stenen huis stond op een helling en keek uit op een groen weiland dat glooiend afliep naar een groot stallencomplex met een paddock. Dit was paardenland, de thuisbasis van de wereldberoemde Maryland Hunt Cup. Blaire zou de eerste keer dat ze daar een race had gezien nooit vergeten; het was een zonnige dag in april geweest en ze was er samen met Kate en haar ouders. De op-

gewonden menigte vormde groepjes bij auto's en kleine tenten; iedereen genoot van de meegebrachte hapjes en drankjes, en wachtte tot de race begon. Blaire, een groentje, had rijles gehad op de Mayfield School, maar Kate was zo ongeveer in het zadel geboren. Blaire had tijdens haar lessen geleerd dat timber-races heel veel op een steeplechase leken. Ze keek gefascineerd naar paard en ruiter, die over bijna anderhalve meter hoge barrages sprongen. Lily was in een uitstekende stemming die dag en stalde de heerlijke hapjes die ze in een rieten picknickmand had meegenomen uit op een fraai gebloemd tafellaken dat ze op een klaptafeltje had gelegd. Ze had alles altijd zo gracieus en elegant gedaan. En nu was ze dood, en Blaire was slechts een van de vele rouwenden in het huis van Kate en Simon.

Blaire was heel nerveus doordat ze haar oude vriendin zou terugzien, maar zodra ze naar haar toe liep kwamen veel oude gevoelens terug. Kate nam haar zelfs even apart voor een onderonsje en ze konden ook even samen om Lily rouwen. Blaire keek om zich heen en vond dit huis al even statig als het huis waarin Kate was opgegroeid. Het was nog steeds moeilijk om het beeld van de zorgeloze drieëntwintigjarige vrouw die Blaire had gekend te rijmen met de meesteres van dit indrukwekkende formele huis. Blaire had gehoord dat Simon, die architect was, het zo had ontworpen dat het op een historisch pand leek.

Simon zou niet blij zijn dat Blaire terug was. Niet dat ze zijn mening belangrijk vond. Ze wilde de andere vrienden en vriendinnen die ze al jaren niet meer had gezien ontmoeten en zette hem uit haar hoofd.

Toen ze onderweg naar de woonkamer langs de bibliotheek kwam had ze zin gehad om even te blijven staan om rond te kijken. Het vertrek was twee verdiepingen hoog en één muur bestond uit hoge ramen. Het

donkere hout op de wanden en het plafond glansde in het zonlicht, en een houten wenteltrap liep naar de bovenverdieping met nog meer boeken. Het donkere Perzische tapijt en de leren meubels droegen bij aan de antieke sfeer van het vertrek, een ruimte waar een lezer terug in de tijd kon worden gelanceerd. Blaire had zin gehad om de trap op te lopen en met haar hand over de dikke houten leuning te strijken, om zich in al die boeken te verliezen.

Maar ze was doorgelopen naar de enorme woonkamer, waar op dat moment bedienden rondliepen met dienbladen vol hapjes en glazen witte wijn. Dit vertrek was heel groot en licht, waardoor het wel vrolijk leek, maar niet gezellig was. Blaire zag het hoge plafond met de bewerkte kroonlijsten en de originele schilderijen aan de muren. Dit waren hetzelfde soort schilderijen dat ze in het huis van Kates ouders had gezien, met de zachte glans van ouderdom en rijkdom. De brede vloerplanken waren bedekt met een enorm donkerrood-met-blauw oosters tapijt. Blaire zag in één hoek wat rafels en een paar plekken die er een beetje sleets uitzagen. Natuurlijk, dacht ze terwijl ze inwendig grimmig glimlachte, dit tapijt is waarschijnlijk al jaren in de familie.

Aan de andere kant van de kamer stond een onhandige man bij de bar. Haar blik werd naar zijn vlinderstrikje getrokken. Wie draagt er nu een vlinderdasje naar een begrafenis? Ze had er nooit aan kunnen wennen dat iedereen in Maryland daardoor geobserveerd leek te zijn. Oké, misschien kon het wel als je nog op school zat, maar zodra je volwassen was, naar een formele bijeenkomst? Ze wist dat haar vroegere vrienden het niet met haar eens zouden zijn, maar zij vond die strikjes alleen geschikt voor Pee-wee Herman of Bozo de clown. Maar zodra ze zijn gezicht zag begreep ze het. Gordon Barton. Hij was een of twee jaar ouder dan zij en toen ze nog klein waren liep hij altijd als een verwaalde pup achter Kate

aan. Hij was een vreemd en griezelig kind geweest en had tijdens gesprekken altijd heel lang naar Kate gekeken, zodat Blaire zich afvroeg wat er in zijn hoofd omging.

Hij ving haar blik en kwam naar haar toe.

‘Hoi, Gordon.’

‘Blaire. Blaire Norris.’ Zijn halfdichtgeknepen ogen straalden geen enkele warmte uit.

‘Nu heet ik Barrington,’ vertelde ze hem.

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘O ja, dat is waar ook. Je bent getrouwd. Ik moet zeggen dat je nogal bekend bent geworden.’

Ze vond hem niet echt belangrijk, maar toch was het leuk dat hij op de hoogte was van haar literaire succes. Hij was altijd een enorme snob geweest en had vanuit duizelingwekkende hoogte op haar neergekeken.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Afschuwelijk wat er met Lily is gebeurd, echt afschuwelijk.’

Ze voelde dat ze weer tranen in haar ogen kreeg. ‘Het is ook gruwelijk. Ik kan het nog steeds niet geloven.’

‘Natuurlijk niet. We zijn allemaal verbijsterd. Ik bedoel... móórd. Hier. Ondenkbaar!’

De kamer was vol mensen die in een rij waren gaan staan om Kate en haar vader te condoleren; die stonden bij de schoorsteenmantel en leken wel in trance. Harrison was lijkleek en stond voor zich uit te staren zonder ook maar iets te zien.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Blaire tegen Gordon. ‘Ik heb nog geen kans gehad om met Kates vader te praten.’ Ze liep naar de haard. Kate werd omringd door een heleboel mensen voordat Blaire bij hen was, maar Harrisons ogen werden groot toen ze naar hem toe liep.

‘Blaire.’ Zijn stem klonk hartelijk.

Ze stortte zich in zijn gespreide armen en hij omhelsde haar ste-

vig. Zodra ze zijn aftershave rook werd ze teruggevoerd in de tijd, en ze voelde een scherp verdriet om alle jaren die ze hadden gemist.

Toen hij zijn rug weer had gerecht haalde hij een zakdoek tevoorschijn en bette zijn gezicht. Een paar keer schraapte hij zijn keel voordat hij iets kon zeggen. ‘Mijn prachtige Lily. Wie dóét nu zoiets?’ Zijn stem brak, en hij kromp in elkaar alsof hij een fysieke pijn voelde.

‘Ik vind het zo erg, Harrison. Woorden schieten tekort...’

Zijn blik werd weer dof. Hij liet haar hand los en frommelde zijn zakdoek in elkaar.

Voordat Blaire nog iets kon zeggen, beende Georgina Hathaway naar hen toe.

Blaire baalde. Ze had moeder en dochter nooit gemogen. Ergens had ze gehoord dat Georgina nu weduwe was, dat Bishop Hathaway een paar jaar geleden was overleden aan complicaties van de ziekte van Parkinson. Dat nieuws had haar verbaasd. Bishop was altijd zo’n levendige man geweest, sportief en zongebruind, met het lichaam van een hardloper. Vroeger was hij altijd het middelpunt van feestjes en de laatste die vertrok. Het moest een kwelling voor hem zijn geweest om te zien dat zijn lichaam wegkwijnde. Ze had zich altijd afgevraagd wat hij zag in Georgina, die nog meer op zichzelf gericht was dan Narcissus.

De vrouw legde haar hand op Harrison’s schouder en hij keek op toen ze hem een glas overhandigde met een amberkleurige vloeistof waarvan Blaire aannam dat het cognac was, zijn oude favoriete drank. ‘Harrison, lieverd, hier word je rustig van.’

Zwijgend pakte hij het glas van haar aan en nam een grote slok.

Blaire had Georgina Hathaway al ruim vijftien jaar niet gezien, maar eigenlijk zag ze er nog precies zo uit als toen, zonder ook maar één rimpeltje in haar gladde huid, ongetwijfeld dankzij de diensten

van een ervaren plastisch chirurg. Ze droeg haar haar nog altijd in een chique bob en zag er fraai uit in haar zwartzijden pakje. Haar enige sieraden vandaag waren een eenvoudige parelketting en de prachtige trouwring met diamanten en smaragden die ze altijd droeg.

Georgina keek Blaire met een strakke glimlach aan. ‘Blaire, wat een verrassing jou hier te zien. Ik wist niet dat Kate en jij nog altijd contact hadden.’ Door haar accent – een soort mix tussen bekakt Engels en chic Amerikaans – klonk ze nog altijd als een personage uit een film uit de jaren veertig.

Blaire deed haar mond open om te antwoorden, maar voordat ze een woord kon zeggen wendde Georgina zich alweer tot Harrison. ‘Zullen we even in de lunchhoek gaan zitten?’ Ze liet geen tijd verloren gaan om Harrison voor zich te claimen, dacht Blaire, maar ze hoopte dat hij zo verstandig was om geen relatie met haar te beginnen. De eerste keer dat Blaire bij Selby thuis was geweest, was op een hete dag in juni. Ze zaten in het laatste jaar van junior high en Kate had erop gestaan dat ze meeging om bij het zwembad te gaan zitten. Ze had nooit eerder bij iemand thuis een zwembad met olympische afmetingen gezien. Het leek op iets uit een resort, met palmen in potten, watervallen, een enorm hot-tubgedeelte en een zwembadhuis met vier kamers dat weelderiger ingericht was dan Blaires eigen huis in New Hampshire. Blaire droeg een nieuwe limoengroene string-bikini die ze net in het winkelcentrum had gekocht en die haar fantastisch stond. De hete zon voelde heerlijk op haar huid en ze stak een teen in het glinsterende blauwe water. Nadat ze bijna de hele ochtend hadden gezwommen bracht de huishoudster hun buiten hun lunch. Ze zaten aan de grote glazen tafel, nog steeds nat na het zwemmen, en lieten zich opdrogen in de zon, terwijl ze allemaal een broodje van de overvolle schaal pakten. Blaire koos een broodje ros-

bief met Zwitserse kaas en wilde net wat chips uit de schaal voor haar pakken toen Georgina haar stem liet horen.

‘Meiden, jullie moeten ook wat rauwe groente eten, hoor, niet alleen chips!’ riep ze toen ze aan kwam slenteren. Ze zag er chic uit in haar marineblauwe badpak en pareo.

Selby stelde Blaire niet erg enthousiast voor aan Georgina, die Blaire met een koele glimlach aankeek en haar daarna heel lang bleef aanstaren. Ze hield haar hoofd scheef en zei: ‘Blaire, liefje. Die bikini is een beetje onthullend, vind je niet? Het is veel leuker om iets aan de verbeelding over te laten.’ Blaire liet het chipje dat ze nog tussen haar vingers had vallen, sloeg haar blik neer en bloosde van schaamte. Kates mond viel open, maar er kwam geen woord uit, en voor de verandering was zelfs Selby stil. ‘Goed dan, geniet van jullie lunch.’ Daarna draaide Georgina zich om en liep weer naar binnen.

Toen was ze al een kreng, dus Blaire durfde te wedden dat ze dat nog altijd was. Ze verdrong de onaangename herinnering toen ze zag dat Simon de kamer weer binnenkwam.

Blaire bestudeerde hem even voordat ze naar hem toe liep. Hij was nog altijd even belachelijk knap als vijftien jaar geleden, zoals hij daar ontspannen in de deuropening stond met die weerspannige lok die altijd over zijn voorhoofd viel; de vrouwen vielen waarschijnlijk nog altijd voor hem. En nu zag ze dat alles aan hem duur was, van zijn prachtige zwarte maatpak tot zijn Italiaanse leren veterschoenen. De eerste keer dat Kate Simon in de voorjaarsvakantie mee naar huis had genomen, had ze Blaire verteld dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Hij was aan de oostkust van Maryland opgegroeid in een niet bijzonder rijk gezin. Toen Simon twaalf was kreeg zijn vader een hartaanval en stierf, waardoor het gezin zowel emotioneel als financieel aan de grond raakte. Zijn moeder kwam er nooit echt overheen en zonder de beurzen die Simon verdiende had hij onmogelijk

aan Yale kunnen studeren. Toen Kate en hij trouwden, was hij financieel in staat geweest om het leven van zijn moeder comfortabeler te maken, tot ze kort na Annabelles geboorte overleed. Het was wel duidelijk dat hij zijn eigen leven ook comfortabeler had gemaakt, dacht Blaire.

Hij werd geflankeerd door een jonge brunette. Ze was knap, maar wat Blaire opviel was de manier waarop ze naar Simon keek: met een mengeling van bewondering en verwachting. Simon glimlachte toen ze iets zei en zijn arm aanraakte. Aan hun lichaamstaal was duidelijk te zien dat ze elkaar goed kenden. Blaire vroeg zich af hoe goed. Even later leek het alsof Simon een einde aan hun gesprek maakte, ook al kon Blaire niet verstaan wat hij zei. De jonge vrouw volgde hem met haar blik toen hij naar Kate toe liep. Daarna draaide ze zich om en dwaalde weg, maar ze bleef een hele tijd voor een mahoniehouten dressoir staan. Toen ze de kamer uit was gegaan liep Blaire ernaartoe om te zien wat de aandacht van de vrouw had getrokken. Het was de trouwfoto van Kate en Simon in een zilveren lijst; allebei hadden ze een zorgeloze glimlach op hun gezicht.

Er rinkelde een belletje en een geüniformeerde man kondigde aan dat het tijd was voor de lunch. Simon stond in zijn eentje aan de andere kant van de kamer en Blaire greep haar kans. Toen ze naar hem toe kwam, keek hij haar wantrouwig aan.

‘Simon, hallo. Gecondoleerd met je verlies,’ zei ze met alle oprechtheid die ze maar kon opbrengen.

Hij verstrakte. ‘Wat een verrassing om jou hier te zien, Blaire.’

De woede welde als een zuur in haar omhoog; het begon in haar buik en brandde zodra die haar keel had bereikt. De herinnering aan wat er de laatste keer dat ze hem had gezien was voorgevallen duwde met de kracht van een enorme golf tegen haar aan, maar ze drong hem terug. Ze moest rustig blijven, beheerst. ‘Lily’s dood was een

afschuwelijke ramp,' zei ze. 'Dit is niet het moment voor kleingeestigheid.'

Zijn blik werd kil. 'Wat aardig van je dat je terug komt rennen.' Hij kwam dicht bij haar staan, sloeg een arm om haar schouder op een manier die een toevallige toeschouwer alleen maar als vriendelijk zou interpreteren, en siste kwaad: 'Probeer maar niet om weer tussen ons te komen!'

Ze deinsde achteruit, kwaad omdat hij het lef had om zo tegen haar te praten, juist vandaag. Ze rechtte haar schouders en keek hem met haar beste auteursglimlach aan. 'Zou je de manier waarop je vrouw omgaat met de moord op haar moeder niet belangrijker moeten vinden dan mijn relatie met haar?' Haar glimlach vervaagde. 'Maar maak je geen zorgen. Die vergissing maak ik niet weer.' Ze liep weg en dacht: ik zal ervoor zorgen dat jij niet tussen óns komt te staan.

Ze ging op weg naar de badkamer op de eerste verdieping om zich voor de lunch even op te frissen toen ze een beweging registreerde. Ze liep naar het raam en zag naast de oprijlaan een geüniformeerde man in de schaduw staan. Het duurde even voordat ze hem herkende, maar het was Georgina's chauffeur. Hoe heette hij ook alweer? Iets met een R... Randolph, dat was het. Hij bracht hen altijd overal naartoe als Georgina carpooldienst had. Het verbaasde Blaire een beetje dat hij nog leefde. Jaren geleden had ze hem al stokoud gevonden, maar nu ze naar hem keek realiseerde ze zich dat hij toen waarschijnlijk nog maar in de veertig was geweest. Daarna zag ze dat Simon naar hem toe liep, hem een hand gaf, zijn hand in zijn zak stak en er een envelop uit haalde. Randolph keek zenuwachtig om zich heen, nam de envelop met een knikje aan en stapte in zijn auto.

Simon liep alweer op het voetpad naar het huis, dus glipte Blaire

snel de badkamer in voordat hij haar kon zien. Ze kon zich niet voorstellen wat Simon met Georgina's chauffeur te maken had, maar ze nam zich voor dat uit te zoeken.